

Alkotmánybíróság

Budapest

Donáti u. 35-45.

1015

KÖZLEMÉNY

Alkotmánybíróság

2015-01-29

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott dr. Kovács Vince [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (Abtv.) 26. § (1) bekezdése alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (Szja tv.) – 2007. év június 9. napján hatályos – 4. § (4) bekezdésének, illetve 62. § (1) bekezdésének alaptörvény-ellenességét megállapítani szíveskedjen. Kérem továbbá az 1995. évi CXVII. törvény 4. § (4) bekezdésének, illetve 62. § (1) bekezdésének megsemmisítését.

Álláspontom szerint a az 1995. évi CXVII. törvény 4. § (4) bekezdése, illetve 62. § (1) bekezdése sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését, a XXIV. cikk (1) bekezdését, a XXX. cikk (1) bekezdését, illetve végső soron a II. cikkét.

I.

Az indítvány az Szja tv. alábbi rendelkezéseit érinti:

4. § (1) *Jövedelem a magánszemély által az adóévben bármilyen címen és formában megszerzett bevétel egésze, vagy az e törvényben elismert költségekkel csökkentett része, vagy annak e törvényben meghatározott hányada (...).*

(2) *Bevétel a magánszemély által bármely jogcímen és bármely formában mástól megszerzett vagyoni érték. (...).*

(4) *Ha a magánszemély olyan termék vagy szolgáltatás ellenértéke alapján kíván költséget elszámolni, amelynek értékesítője, illetve nyújtója az általános forgalmi adóról szóló törvényben meghatározott bizonylat kiállítására kötelezett, akkor a kiadás igazolására kizárólag az általános forgalmi adóról szóló törvény szerinti bizonylat (ide nem értve a nyugtát) alkalmas (...).*

62. § (1) *Az ingatlan, a vagyoni értékű jog átruházásából származó bevételből (a szerzés időpontja szerint megosztott bevételből) le kell vonni az átruházó magánszemélyt terhelő következő igazolt költségeket, kivéve azokat, amelyeket valamely tevékenységből származó bevételével szemben költségként elszámolt:*

a) *a megszerzésre fordított összeget, és az ezzel összefüggő más kiadásokat;*

b) *az értéknövelő beruházásokat;*

c) *a szerzési időponthoz tartozó bevételrész arányában az átruházással kapcsolatos kiadásokat, ideértve az adott ingatlannal kapcsolatban az állammal szemben vállalt kötelezettség alapján igazoltan megfizetett összeget is.*

II.

Az indítvánnyal érintett, az Alaptörvényben biztosított jogok:

- tulajdonhoz való jog
- a tisztességes eljáráshoz való jog
- a közteherviselés elve
- az emberi méltósághoz való jog

III.

Közvetlen érintettségemre vonatkozóan a következőket adom elő.

A NAV Pest Megyei Adóigazgatósága személyemnél elsőként az egyes adókötelezettségek teljesítésének ellenőrzésére irányuló-, majd a későbbiekben, a 2007. évre vonatkozóan, személyi jövedelemadó adónemre kiterjedően bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/680-0/2015.
Érkezett:	2015 MÁRC 03.
Peldány:	1
Melléklet:	11 + 2 db
Kezelőiroda:	P-1

Az ellenőrzés a korábban tulajdonomban volt, majd 2007. évben értékesített ingatlanból származó bevétellel kapcsolatos bevallásra vonatkozott. Az ingatlan bekerülési költségét – a korábbiakban személyem, mint felperes, illetve az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Közép-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen a Pest Megyei Bíróság előtt folyamatban volt bírósági eljárás során kirendelt – igazságügyi szakértő véleménnyel kívántam igazolni. Az adóhatóság jegyzőkönyveiben foglaltak szerint a szakértői vélemény az ingatlanra fordított igazolt költségek bizonyítására nem fogadható el.

Mindkét jegyzőkönyvben foglalt megállapításra észrevételt tettem, melyeket a T. alperes nem ítelt relevánsnak, ezért első fokú határozatában adókülönbözetet állapított meg, illetve adóbírság kiszabásáról, és késedelmi kamat felszámításáról intézkedett.

Az első fokú határozat ellen fellebbezéssel éltem, az adóhatóság azonban az elsőfokú határozatát helyben hagyta. A határozatok ellen benyújtott kereseti kérelemnek a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.229/2014/10. számú ítéletében kisebb részben helyt adott. A keresetet azonban – az Szja tv. fent idézett szabályaira utalással – nagyobb részében elutasította.

IV.

A fentiek alapján nyilatkozom, hogy az ügyben rendelkezésemre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítettem. A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.229/2014/10. számú ítélete 2014. december 4. napján került részemre kézbesítésre. Jelen beadvánnyal egyidejűleg felülvizsgálati kérelmet nyújtok be a Kúria részére. Adataim nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok. Az indítványomban foglaltakat igazoló határozatokat, jegyzőkönyveket, észrevételeket, továbbá a jogorvoslati, illetve kereseti kérelmet, valamint a bíróság ítéletét csatolom.

V.

Az Szja tv. a központi adónemeket szabályozó törvények között helyezkedik el, melyre tekintettel az indítvány előkérdésének tekintendő, hogy a jelen indítvánnyal támadott jogszabály alkotmányossági felülvizsgálata tekintetében fennáll-e az Alkotmánybíróság hatásköre.

Az Szja tv. formai értelemben – mint központi adónemet szabályozó jogszabály – az Alaptörvény 37. cikk (4) bekezdésében rögzített korlátozás hatálya alá tartozik, ugyanakkor – tartalmi értelemben – a vitatott normák eljárási jellegű rendelkezések. A támadott rendelkezés adójogi kedvezmény igénybevételének igazolására vonatkozik, azaz eljárási jellegű szabály.

Az Alkotmánybíróság egyöntetű gyakorlata szerint, az eljárási természetű felülvizsgálat a központi adónemekről szóló törvények esetében is lehetséges, a hatáskör korlátozása a tartalmi vizsgálatra vonatkozik. (II/696/2013, ABH 2011, 1551., és ABH 2011, 2123. határozatok)

Álláspontom szerint, a fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság hatásköre megállapítható.

Amennyiben erre vonatkozó álláspontomat a T. Alkotmánybíróság nem osztaná, úgy kérem, hogy a vitatott rendelkezések alkotmányossági felülvizsgálatát az Alaptörvény II. cikkére hivatkozással az emberi méltósághoz való joggal összefüggésben szíveskedjen elvégezni.

E tekintetben hivatkozom a 1747/B/2010. AB határozatban foglalt megállapításokra. *Az egyes alapjogokat kifejezetten az emberi méltósággal, mint „anyajoggal” összefüggésben, azzal együtt, arra tekintettel kell értelmezni. Állami beavatkozást megvalósító törvénynek egyensúlyt kell teremtenie a személyek jogmentes magánszféráját védő alapvető jogok és a törvényben megcélzott társadalmi, politikai, gazdasági érdekek között. Ezek egyoldalú, kizárólagos és differenciálatlan érvényesülésekor alapos okkal lehet hivatkozni az alapvető jogok, végső soron az emberi méltóság védelméhez való jog sérelmére.*

Az Alaptörvény jelen indítvánnyal érintett alapjogai az emberi méltóságtól nem választhatóak el. A vitatott rendelkezések – a költségvetés biztosításának érdekében – egyoldalúan, kizárólagosan, és differenciálatlanul érvényesülnek, így – a megjelölt alapjogokon keresztül – végső soron az emberi méltósághoz való jog megsértéséhez vezetnek.

VI.

Indítványomat az alábbiak szerint indokolom.

1. Az Szja tv. az adózó minden bevételét jövedelemnek tekinti, amelyből a tv. által meghatározott költségek levonhatóak. A költségek igazolása, illetve annak bizonyítása kötött.

A bizonyítás szabadsága a tisztességes eljáráshoz való jog elválaszthatatlan része, s mint ilyen, annak korlátozására – a vonatkozó jogirodalmi álláspontra-, illetve az Alkotmánybíróság gyakorlatára tekintettel – csak törvény által, kényszerítő okból és csak a törvényes céllal arányban álló eszközök felhasználásával kerülhet sor.

Az adójogban a bizonyítás – ahogyan az eljárási jogszabályok általánosságában is – a szabad bizonyítás rendszere érvényesül, bármit bármivel lehet bizonyítani, és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott értéke. Ehhez képest kivétel, ha a jogalkotó beavatkozása nyomán a bizonyítás szabadsága sérelmet szenved, ha a bizonyítékoknak előre meghatározott értéket tulajdonít, azokkal szemben formai követelményt támaszt, vagy – mint jelen beadvány alapját képező esetben – kifejezetten előírja, hogy mit mivel lehet bizonyítani, és a többi lehetséges bizonyítékot kizárja.

Az ingatlan beruházása kapcsán felhasznált összeget, mint költséget a jogalkotó, megítélésem szerint abból célból tette levonhatóvá, hogy ezen költség – amely mint tényleges jövedelem nem jöhet szóba – ne képezze az adó alapját. A költség bizonyításának lehetősége azonban az Szja tv. fent idézett rendelkezése értelmében erősen korlátozott. A korlátozás célja vélhetően az, hogy az adó elkerülésével eszközölt kiadásokat – pontosabban azok adótartamát – a jövedelemadó kedvezmény alapjának megállapítása során ne lehessen figyelembe venni. Ez ugyanis azt jelentené, hogy a meg nem fizetett adó mértéke is levonható-, s mint kedvezmény igénybe vehető volna, ami az adózó közteherviselési kötelezettségét indokolatlanul, és – tényleges kifizetése hiányában – alaptalanul csökkentené. (E célra utal a Kúria Kfv.I.35.281/2008/7. számú döntése is.)

A jogkorlátozás arányosságának megítélése során elsőként a korlátozás céljának vizsgálata indokolt.

A jogkorlátozás célja elsősorban valaki más alapjogának védelme. Ezen védelem elsődlegesen azon személyek oldalán vehető figyelembe, akik alapjogi jogalanynak minősülnek. Jelen panasz szerint vitatott jogszabály azonban, véleményem szerint nem konkrét jogalanyisággal rendelkező személyek védelmét szolgálja, hanem a jogkorlátozás célja inkább egy alkotmányos érték – a közteherviselés biztosításának – védelme.

A T. Alkotmánybíróság gyakorlata szerint alkotmányos értékek védelme is indokolhat alapjogkorlátozást, azonban hangsúlyozandó, hogy ez sokkal kisebb mértékben vehető figyelembe, mint más – alapjogi jogalanyisággal rendelkező – személy joga.

Álláspontom szerint az alapjogok korlátozása szembe állítható, alkotmányosan indokolható a közteherviselés követelményével.

Aggályosnak ítélem azonban a közteherviselés követelményének olyan súllyal történő figyelembe vételét, amely tisztességes eljáráshoz való jog, a tulajdonhoz való jog, az arányos közteherviselés elve, s ezen keresztül az emberi méltósághoz való jog ilyen mértékű korlátozását jelenti. A fentiek szerinti legitím cél védelme nem teszi szükségessé az említett jogok ilyen mértékű korlátozását.

A jogkorlátozás arányosságának követelménye előírja a korlátozás cél-eszköz viszonya, és szükségessége vizsgálatát. Az arányosság vizsgálata során – többek között – annak megítélése szükséges, hogy jogalkotó által előírt korlátozás mennyiben a legenyhébb eszköz a fenti cél eléréséhez.

A fenti cél megvalósításához a korlátozás – mint eszköz, álláspontom szerint – nem szükséges, illetve az elérni kívánt céllal a korlátozás nem áll arányban. Az igénybe vehető kizárólagos bizonyítási eszközt a jogalkotó egyrésztől indokolatlanul szűken határozta meg, másrésztől pedig, a jövedelem megszerzése idején hatályban volt jogszabály túl is terjeszkedett azon.

A beruházás, mint a költségek felmerültének ténye nehezen vitatható, az ingatlan létrehozatala tényszerűen, objektíven ellenőrizhető, illetve az ingatlan-nyilvántartás adataiból is megállapítható. Az is nyilvánvaló, hogy a felhasznált alapanyagok költségének, mint értéknövelő beruházásnak

kizárólag egy hányadát képezi az adóteher, vagyis a védeni kívánt alkotmányos érték. Erre tekintettel szükségtelen, és túlzó az olyan szabályozás, amely messze túlmutatva annak legitim és méltányolható célján, a beruházás teljes költségére vonatkozóan korlátozza a bizonyítás lehetőségét. Álláspontom szerint a beruházás költségeinek – akár az adóteherrel csökkentett – összege az adóeljárásokban széles körűen alkalmazott becslés, vagy különösen szakértői vélemény igénybevételével megnyugtathatóan – és főként az elérni kívánt céllal arányosan – is megállapítható.

A korlátozás céljával ugyanis, véleményem szerint, nem áll arányban – a panasz alapját képező eljárást alapul véve – több mint tíz éves távlatra vonatkozó iratmegőrzés kötelezettség. Ekkora időtartam alatt ugyanis a legnagyobb gondosság mellett is, óhatatlanul előfordulhat az iratok elvesztése, megsemmisülése, sőt – jelen panasszal érintett ügy tényeire is figyelemmel – nem zárható ki az sem, hogy az adózó, önhibáján kívüli okokra visszavezethetően nem tud a jogosultságához előírt bizonyítási kötelezettségének eleget tenni. Az aránytalanság különösen arra figyelemmel állapítható meg, hogy ugyanezen cél eléréséhez az alapjogokat kevésbé, illetve azt egyáltalán nem korlátozó alternatíva is rendelkezésre áll.

A bizonyítás korlátozásával, illetve a vélelem alkalmazásával kapcsolatosan az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban rámutatott, hogy *a vélelemmel szemben a tényleges helyzet bizonyításának feltételeit az adó megfizetésére kötelezett részére biztosítani kell.* (ABH 1995, 284, 286.) Ebben – álláspontom szerint – benne foglaltatik, hogy a bizonyítás feltételei nem lehetnek lehetetlenek, vagy aránytalanul nehezek. A bizonyítás korlátozásával kapcsolatban az EuB, illetve az EJEB ítélkezési gyakorlata is ugyanezt a következtetést vonja le. (199/82 *San Giorgio* sz. ügy [EBHT 1983. 3595. o.] 12–14. bek.; *Hentrich*, No. 13616/88, 22. 09. 1994, § 56.). Az EJEB hivatkozott döntése szerint *megfelelő egyensúlyt kell találni a magántulajdon szentsége/védelme és a közérdek érvényesítése között.*

A tisztességes eljáráshoz való jog – eredetileg a büntetőeljáráshoz sorolt, de a későbbiekben a közigazgatási eljárásokban is elismert – egyik követelménye a „fegyverek egyenlősége”. Álláspontom szerint a tisztességes eljáráshoz való joggal összességében ellentétesnek tekinthető az a jogszabályi környezet, amely alkalmazásával a bíróság által egy korábbi perben, ám ugyanezen ingatlan tekintetében kirendelt szakértő véleménye – amikor az abban foglaltak az adózó terhére esnek – aggálytalanul elfogadható, amikor azonban ugyanarra az ingatlanra fordított ugyanazon kiadás az adózó adóalapját csökkentené, az erről szóló ugyanazon szakvélemény felhasználása nem megengedett.

A szabályozás, objektivitása folytán továbbá nem különböztetett az adózók azon csoportjai között, akik tudatos adóelkerüléssel valósították meg az ingatlan-beruházást, illetve akik ennek igazolására önhibájukon kívül, vagy esetleg önhiba folytán nem képesek. Ez az objektivitás ahhoz vezetett, hogy a jogkövető, az adóterheket megfizető adózót is minimum adóelkerülőnek volt tekintendő, amely az emberi méltóság megsértését jelenti.

A szabály értelmezése során akár annak a célzata is megállapítható, hogy egy kvázi másodlagos büntetést biztosítson az adóelkerülő magatartást szankcionáló eredeti normák mellett. Azt gondolom azonban, hogy az ilyen jellegű magatartást szankcionáló jogi eszközök alkalmazása sem lehet korlátlan. A szankciórendszer másodlagos, közvetett formában sem lehet objektív, az alanyi felelősség vizsgálatát nélkülöző, ellenkező esetben a vonatkozó szabályozás az emberi méltóság megsértéséhez biztosít jogalapot.

A vázolt joggyakorlat szerint kiszabásra kerülő adó továbbá összegszerűségében – a ténylegesen elért jövedelemhez képest – olyan mértékű is lehet, amely inkább szankció-, mintsem adó jellegű előírás. A szankció a 31/1998 (VI. 25.) AB határozatban foglaltak szerint: *„olyan joghátrány, amelyet valamely jogszabályi rendelkezés (vagy egyedi hatósági döntés) megszegése esetére helyez kilátásba a jogalkotó”*. A számlák hiánya önmagában nem valósít meg jogsértést, azonban ezek hiánya a gyakorlat szerint olyan mértékű közteher előírása, amely megfizetése az adózó létfenntartását is veszélyeztetheti.

Az emberi méltósághoz fűződő alapjog tekintetében az Alkotmánybíróság – ugyan más kiindulási alapból, de – kifejtette, hogy *az emberi méltóság védelme megköveteli azt is, hogy az állam tartózkodjon olyan intézkedések törvénybe foglalásától, amelyek alkalmazása - a jogszabályi*

környezetből felismerhetően - súlyosan veszélyezteti a magánszemély és a vele együtt élő közeli hozzátartozók megélhetését. (73/2009. (VII. 10.) AB határozat)

Álláspontom szerint az a jogszabályi környezet, amely – objektíven, de az adózói önhiba hiányának esetére vonatkozóan is – egy vélelmezett, ám egyértelműen, és bizonyítottan meg nem szerzett jövedelmet von adókötelezettség alá, a tulajdonhoz való jog, a teherbíró képesség szerinti köztelherviselés, illetve végső soron az emberi méltóság védelme követelményének megsértését jelenti.

Egyértelmű, hogy az esetlegesen számlák hiányában megvalósuló beruházásoknak is van olyan – arányos, szükséges és elégséges módszerrel meghatározható – költséghányada, amelyet akár adózatlanul, de mindenképpen meg kell fizetni a kivitelezés során. Ilyennek kell tekinteni például az alapanyagok forgalmi adót nem tartalmazó nettó összegét. Az ilyen módon kifizetett összegek nyilván nem minősíthetők az ingatlan értékesítő személynél haszonnak, megtakarításnak, vagy tényleges (és nem adójogi értelemben vett) jövedelemnek. Ez még a kifejezetten, és tudatosan adóelkerülést választó alanyi kör vonatkozásában is kijelenthető.

2. A bizonyítási szabályok fentiek szerinti, a jogállamiság, és a tisztességes eljárás követelményével arányban nem álló korlátozása – adott esetben az adózó érdekkörén kívül álló okokra visszavezethetően – az eddigi alapjogok mellett, a tulajdonjog sérelmét jelentő fizetési kötelezettséghez vezet.

A T. Alkotmánybíróság korábbi határozatában elvi éllel szögezte le, hogy *az állampolgár által ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet nem lehet adóköteles jövedelemként kezelni. (3/1993. (II. 4.) AB határozat)*

A 17/1999. (VI. 11.) AB határozat rámutat, hogy *az alapjogként védett tulajdonhoz való jog tartalmát a mindenkori közjogi és (alkotmányos) magánjogi korlátokkal együtt kell érteni (ABH 1993. 373., 379.), továbbá az Alkotmány 13. §-a a tulajdonhoz való jogot az állammal szemben biztosítja, s azt mint alapjogot – az értékgarancia követelményével, illetve a "közérdekű" korlátozás arányosságának ismérvével 64/1993. (XII. 22.) AB határozat, ABH 1993. 380-382. – az állammal szemben védi (800/B/1993. AB határozat, ABH 1996 422.). Az adók, illetékek és az állammal szemben törvényben előírt más kötelező befizetések csak ebben az összefüggésben vethetnek fel tulajdoni korlátozással kapcsolatos kérdést.*

Úgy gondolom, hogy az a jogszabályi kötöttség, amelynek lehetséges következménye egy ténylegesen meg nem szerzett jövedelem adóztatását jelentheti, alapvetően nem szolgálhat közérdeket, így azzal arányban sem állhat.

A T. Alkotmánybíróság korábbiakban már hivatkozott 8/2007. (II. 28.) AB határozatában továbbá levezette a jövedelmi, és vagyoni típusú adókra vonatkozó alkotmányos követelmények fogalmi elemeit. A határozat szerint, *az említett fogalmi elemek - a jövedelmi és vagyoni típusú adók esetében - az alábbiak:*

- az adó (közteher) alanyi kötelezettek jövedelmi és vagyoni viszonyainak való megfelelése;
- az adó és az alanyi kötelezettek adófizetési kötelezettség alá vont jövedelme, illetve vagyona között fennálló közvetlen kapcsolat;
- az alanyi kötelezettek által ténylegesen megszerzett jövedelem, illetve vagyon adóztatása;
- az adó alanyi kötelezettek teherviselő képességével való arányossága.

A jövedelmi és vagyoni típusú adók esetében - figyelemmel a konkrét szabályozás összes sajátosságára - az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlát valamennyi fogalmi elemének egyidejűleg fenn kell állnia ahhoz, hogy a vizsgált szabályozás megfeleljen az említett alkotmányos mércének.

A határozat leszögezi továbbá, hogy *a jövedelem (nyereség), illetve a vagyon adóztatása esetén az Alkotmány 70/I. §-ában foglalt alkotmányi korlát sérelmét idézheti elő az, hogy ha a vizsgált szabályozásról, illetve annak valamely eleméről kimutatható, hogy az ténylegesen meg nem szerzett jövedelmet (nyereséget) von adófizetési kötelezettség alá, de ugyanígy az is, ha az adó (közteher) és az alanyi kötelezettek adóztatott jövedelme, illetve vagyona között nem áll fenn a közvetlen kapcsolat.*

Álláspontom szerint a fent hivatkozott fogalmi elemek – hiánytalanul – nem állnak fenn. A jelen panasszal kifogásolt, és az adófizetési kötelezettség keletkezésének időpontjában hatályos szabályozásról, – legalábbis annak egyes elemeiről – a fentiek szerint egyértelműen kimutatható, hogy egy ténylegesen meg nem szerzett von adófizetési kötelezettség alá. A meg nem szerzett jövedelem az alanyi kötelezettek jövedelmi, és vagyoni viszonyaival nem áll arányban, illetve teherviselő képességével sem lehet arányos.

A tulajdonjog megsértése tekintetében hivatkozom továbbá a 42/2006. (X.5.) AB határozatban foglaltakra.

A fenti Alkotmánybírósági határozatok a korábban hatályban volt Alkotmány 70/I. §-ából vezették le döntésük alapját, azonban úgy ítélem meg, hogy a jelenleg hatályos Alaptörvény XXX. cikkében foglaltakból ugyanezen megállapítások ugyanígy levonhatóak. A teherbíró képesség a közteherviselési kötelezettség korlátja, a teherbíró képesség alapját pedig egy ténylegesen meg nem szerzett bevétel nem képezheti.

VI.

A fent hivatkozott alkotmányos aggályokat vélhetően a jogalkotó is észlelte, vagy legalábbis ezt látszik alátámasztani, hogy a 2010. évi CXXIII. tv. 23. § az alábbiak szerint módosította az Szja tv. 62. §-t:

23. § Az Szja tv. 62. § (2)-(3) bekezdései helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„(2) A megszerzésre fordított összeg

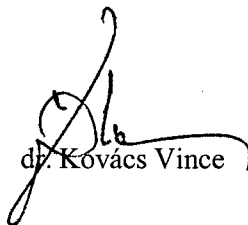
e) a 60. § (3) bekezdése szerinti ráépítés, létesítés, alapterület-növelés megszerzésére fordított összeg a használatbavételi (fennmaradási) engedély jogerőre emelkedésének napjáig, illetve a használatbavételi (fennmaradási) engedélyben megjelölt feltételek teljesítésének határidejéig, a 60. § (4) bekezdése szerinti esetben a tényleges használatbavételig, ennek hiányában az átruházásig kibocsátott, az építő (építtető) magánszemély vagy házastársa nevére kiállított számla szerinti érték, de legalább a beépített anyag-érték; (...)”

A 2011. január 1. napjától hatályos szabályozás – a NAV 2011. 06. 01. napján megjelent tájékoztatása szerint (http://nav.hu/nav/ado/jarulek/ingatlan_110601.html) – a beépített anyagok értékére vonatkozóan eltekint az addig hatályos korlátozástól, azaz a számviteli bizonylattal történő igazolás szükségességétől.

Amennyiben a T. Alkotmánybíróság álláspontja szerint a jelen indítvánnyal támadott jogszabályok alkotmányellenessége az Szja tv. említett módosításával megszűnt, úgy kérem, hogy – az Abtv. 28. § (2) bekezdése alapján, a 3087/2013. (III. 27.) AB határozatban foglaltakra is hivatkozva – a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4.K.27.229/2014/10. számú közigazgatási perben hozott ítéletét semmisítse meg.

Solymár, 2015. január 27.

Tisztelettel:

Dr. Kovács Vince